
Tornit ovat kaatuneet - vaan menetimme sanoman

By David Wilkerson

October 8, 2001 Tiistaina syyskuun 11. päivänä World Trade Centerin kaksoistornit tuhoutuivat New Yorkissa. Kun viisi päivää myöhemmin kirjoitin tätä sanomaa, katsoin ulos työhuoneeni ikkunasta 30. kerroksessa olevasta asunnostamme. Valtavat savupilvet kytivät yhä raunioista. Ne nousivat rauniokasan tiilistä, ajelehtivat Hudson-joen yllä ja ohittivat Vapaudenpatsaan sen yläpuolelta.

Seuraavana sunnuntaina, juuri ennen kuin saarnasin tämän sanoman Times Squaren seurakunnassa, itkin äärimmäisen tuhon näkyä. Pyysin hartaasti Jumalalta armoa: armoa itkeville perheille, jotka menettivät rakkaansa; armoa työntekijöille, jotka yhä kaivavat raunioita toivoen löytävänsä pelastuneita, mutta löytävät vain ruumiita ja irrallisia ruumiinosia; armoa kaikille poliisivirkailijoille, palomiehille ja vapaaehtoisille, jotka itkivät avoimesti näkemäänsä sanoinkuvaamatonta kauhua.

Seurakuntamme sai luvan pystyttää avustusteltan tuhopaikan välittömään läheisyyteen. Seurakuntamme työntekijät ja vapaaehtoiset työskentelivät väsymättä kellon ympäri auttaen ruokkimaan ja rohkaisemaan väsyneitä raivaajia ja pelastusmiehistöä.

Kuusi viikkoa ennen tuhoa Pyhä Henki varoitti seurakuntamme paimenia, että onnettomuus oli tulossa. Olimme suunnitelleet useita suuria tapahtumia viikoiksi eteenpäin, niiden joukossa lähetyksenkonferenssi ja nuorten tapaaminen (Missions Conference and Youth Convention). Mutta Jumalan Henki kehotti meitä peruuttamaan ne kaikki. Sen sijaan meitä kehoitettiin kutsumaan seurakuntamme rukoilemaan.

Päätimme pitää rukouskokouksia neljänä iltana viikossa. Alusta lähtien jokaisessa kokouksessa oli huomattavissa koko seurakunnan yllä vallitseva kunnioittava hiljaisuus. Istuimme hiljaa Herran läsnäolossa, usein äänettöminä jopa tunnin, jota seurasi hiljainen itku ja sydäntäraastava katumus. Eräessä kokouksessa minun täytyi pitää käsin kiinni vapisevista polvistani, että ne pysyisivät vakaampina Jumalan kunnioitusta herättävässä läsnäolossa.

Tämän Herran läsnäolon aikana Pyhä Henki paljasti, että sydäntemme itkuun on olemassa syy. Olimme hyvin liikuttuneita, koska tragedia oli tulossa. Kansakuntaa oli kohtaava kova koettelemus. Vaikka emme tienneet mikä tuo koettelemus olisi, meidän sydämiämme kehoitettiin esirukoukseen ja tuomaan tuo edessä oleva ahdistus Herran eteen.

Sitten suuri onnettomuus tuli äkkiä - eikä se tullut vain meidän kaupunkiimme vaan myös pääkaupunkiin. Eräs uutistenlukija julisti: "Ajatelkaa: kaksi voimamme ja hyvinvointimme vertauskuvaa tuhottiin yhdessä tunnissa." Hän tuskin tiesi siteeraavansa Ilmestyskirjaa (Ilm. 18:10): "Voi, voi sinua, Babylon, sinä suuri kaupunki, sinä vahva kaupunki, sillä sinun tuomiosi tuli yhdessä hetkessä!"

Kun eräs poliisi seurakunnastamme teki avustustyötään tuhoalueella, hänen kollegansa kyselivät häneltä: "Mitä tämä on? Mitä tapahtuu?" Samaan aikaan koko kansakunta kysyy: "Missä Jumala on kaiken tämän keskellä?"

Teemme oikein, kun esitämme tämän kysymyksen. Meidän täytyy ymmärtää, missä Jumala on tässä onnettomuudessa - ja tämän tehdäksemme meidän täytyy luottaa vain Hänen pyhään Sanaansa. Olemme kuulleet satoja mielipiteitä tiedotusvälineistä ja poliitikoilta, mutta kaikki heidän retoriikkansa on alkanut kuulostaa samalta: "Tämän äkillisen tuhon tarkoitusta ei voi ymmärtää".

On yksi asia, jonka voin vakuuttaa sinulle: Jumalaa ei yllätetty. Hän tietää kaikkien ihmisten ajatukset - myös jokaisen hallitsijan, despootin ja terroristin. Herra tarkkailee jokaisen yksittäisen ihmisen liikkeitä koko valtavassa ihmiskunnassa. Hän tietää, milloin istumme tai nousemme. Ja voin kertoa teille - tämä yksi asia on varma: Jumalalla on kaikki hallinnassaan. Maan päällä ei ole tai tapahdu mitään Hänen tietämättään, ilman Hänen lupaansa tai sitä, että Hän itse on joskus tapahtumien takana.

Jos olet kristitty tiedät, että Jumala on antanut sanoman Amerikalle ja maailmalle tämän tuhon kautta. Papit ja teologit kaikkialla sanovat: "Jumalalla ei ole mitään tekemistä näiden tuhojen kanssa. Hän ei sallisi tällaisten kauheiden asioiden tapahtua." Kuitenkaan mikään ei voisi olla kauempana totuudesta. Tällainen ajattelu johtaa kansakuntamme siihen, että menetämme nopeasti sen sanoman, jonka Jumala tahtoo meille välittää tämän tragedian kautta.

Tosiasia on, että meillä täytyy olla sana Jumalalta. Monien pastoreiden tapaan olen itkenyt ja murehtinut tätä kauheaa onnettomuutta. Olen etsinyt Herraa rukouksessa ja Hänen Sanastaan. Haluan kertoa teille, että olen kokenut murhetta, joka on jopa syvempää kuin viattomien ihmisten kuoleman sureminen. Se on murhe siitä paljon pahemmasta tilanteesta, joka seuraa, jos menetämme Jumalan sanoman, jos Hänen julistuksensa kaikuu kuuroille korville, oli se miten äänekkästä ja selvää hyvänsä.

Profeetta Jesaja puhuu suoraan siitä, mitä olemme juuri kokeneet. (Jos väität, etteivät Vanhan Testamentin opetukset sovi tähän päivään, katso Paavalin sanoja tästä aiheesta: "Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut" (1. Kor. 10:11). Paavali sanoo selvästi: Vanhan Testamentin esimerkit näyttävät, kuinka Jumala toimii eri aikoina samoin kuin meidänkin aikanamme. Emme ole poikkeuksia.)

Aikana, jona Jesaja profetoi, Jumala oli kohdellut kärsivällisesti Israelia noin 250 vuotta. Herra oli lähettänyt "keveitä ahdistuksia" kansalleen kutsuen heitä parannukseen. Hän yritti saada heitä luopumaan häpeämättömästä epäjumalanpalvonnasta ja kääntymään takaisin Hänen siunaukseensa ja suosionsa.

Kaikki profeetat olivat kautta vuosien lausuneet Israelille saman olennaisen sanan: "Nöyryy". Kirjoitukset sanovat: "He olivat palvelleet kivijumalia... Ja Herra oli varoittanut sekä Israelia että Juudaa kaikkien profeettainsa, kaikkien näkijäin, kautta ja sanonut: Palatkaa pahoilta teiltänne ja noudattakaa minun käskyjäni ja säädöksiäni" (2. Kun. 17:12-13).

Silti Jumalan valittu kansa kieltäytyi Hänen kutsustaan parannukseen. "Mutta he eivät kuulleet, vaan olivat niskureita" (2. Kun 17:14) Nämä ihmiset pilkkasivat profeettoja, jotka kutsuivat heitä nöyryyteen. Sen sijaan he "seurasivat turhia jumalia, ja turhanpäiväisiksi he tulivat..... He hylkäsivät Herran, Jumalansa kaikki käskyt.... He myivät itsensä tekemään sitä, mikä on paha Herran silmissä, ja vihoittivat hänet. Niin Herra vihastui suuresti Israeliin" (2. Kun. 17:15-18).

Jumala lähetti herätyskutsuja Israeliin. Herran ensimmäinen herätyskutsu Israelille tuli Assyrian hyökkäyksen kautta. Tämä arkkivihollinen hyökkäsi kahteen Israelin kansanheimoon, Sebuloniin ja Naftaliin. Onneksi hyökkäykset olivat rajoittuneet vain näihin kahteen paikkaan ja tuhot olivat pieniä. Jumala puhui edelleen selvästi omilleen. Herran valittu kansa menetti turvallisuudentunteensa. Kuitenkin he eivät tajunneet tai käsittäneet sitä sanomaa, jonka Jumala heille antoi.

Sitten Israel kohtasi toisen herätyskutsun, ja se oli hyvin vakava. Kaksi kansakuntaa, joiden Raamattu

sanoo olleen "Israelin vihollisia" - syyrialaiset ja filistealaiset - yhdistivät voimansa äkilliseen hyökkäykseen. Jesajan mukaan tämä hyökkäys tuli "edestä ja .. takaa" (Jes. 9:11). Tämä tarkoittaa, että hyökkääjät tulivat idästä ja lännestä saarsivat Israelin - ja heidän äkillinen hyökkäyksensä oli todella tuhoisa.

Nyt tulemme sanomani ytimeen ja kysymykseen, jonka useimmat amerikkalaiset esittävät: Missä Jumala oli silloin, kun tämä äkillinen hyökkäys Hänen valittuun maahansa tapahtui? Kuinka Hänen kansansa selittäisi heidän ylleen tulleen tuhon? Jesaja kertoo meille, että Jumala oli uskollinen puhuessaan kansalleen: "Herra lähetti sanan Jaakobia vastaan, ja se iski Israeliin" (Jes. 9:7).. Jumala puhui selkeän sanan ja lähetti sanoman koko kansalle.

Rakkaani, tämä jae kertoo meille jotakin hyvin tärkeää omalle tuhon ajallemme. Se sanoo yksinkertaisesti: "Jumala lähettää aina sanansa". Koskaan historiassa Herra ei ole jättänyt kansaansa ilman viittausta, vaille johtolankaa onnettomuuden aikana. Hän ei ole koskaan hylännyt meitä ja pakottanut meitä arvioimaan asioita omillamme. Hän tarjoaa aina ymmärryksen sanan.

Nytkin Herra on nostamassa jumalisia näkijöitä puhumaan Hänestä näinä aikoina. Nämä paimenet murehtivat, itkevät ja katuvat etsiessään Jumalan kasvoja. Uskon, että he kuulevat ja ymmärtävät Herran sanoman, joka on nykyisten tapahtumien taustalla. Lisäksi he eivät pelkää julistaa kauheita(kaan) varoituksia, koska he tietävät kuulleensa ne Jumalalta. Heidän on pakko julistaa Hänen tarkoitustaan, joka on onnettomuuksiemme taustalla.

Minun täytyy puhua sana, jota kukaan meistä ei halua kuulla. Monet lukijat eivät ota vastaan sanaa, jonka aion jakaa. He ajattelevat että se on sydämetön, julma, tyly tänä murheen aikana. Mutta - minä vakuutan teille - jos emme kuule Jumalan totuutta ja ota sitä vastaan, kansamme on tuomittu. Tässä on sana, jonka kuulen Herran lausuvan meille juuri nyt: "Silloin Herra nostatti sitä vastaan Resimin ahdistajat ja kiihoitti sen viholliset... Mutta kansa ei palannut kurittajansa tykö, eivätkä he etsineet Herraa Sebaotia". (Jes. 9:10,12).

Raamattu tekee sen kristallinkirkkaaksi: Jumala käytti viholliskansoja kurittamaan kansaansa. Herra käytti näitä vihollisia varoituksen instrumenttina Israelille, kutsuen kansaansa katumukseen. "Voi Assuria, joka on minun vihani vitsa ja jolla on kädessään minun suuttumukseni sauva! Minä lähetän hänet jumalattoman kansakunnan kimppuun, käsken hänet vihastukseni kansaa vastaan saalista saamaan ja ryöstöä ryöstämään ja tallaamaan sitä kuin katujen lokaa. (Jes.10:5-6).

Jumala antoi Israelin vihollisille tehtäväksi kurittaa Hänen valittua kansaansa. Herra oli yrittänyt varoittaa Israelia: "Olet korottanut itsesi ylpeästi. Nyt aion alentaa sinut. Aion antaa vihollistesi kurittaa sinua".

Vihollisliittouma käynnisti massiivisen hyökkäyksen. äkkiä israelilaiset katselivat kauhusta, kun heidän rakennuksensa alkoivat luhistua. Tulipalot raivosivat kaupungeissa polttaen komeat rakennukset. Lyhyessä ajassa Israel oli tulessa - ja Jumalan kansa alkoi valittaa: "Tiilikivet sortuivat maahan... metsäviikunapuut lyötiin poikki" (9:10).

Kun olemme todistaneet viimeaikaisia tuhoja New Yorkissa ja Washingtonissa, voimme kuvitella muinaisten israelilaisten tunteita. Mutta - katuiko Israel tämän kauhustuttavan hyökkäyksen jälkeen? Vallitsiko koko kansakunnassa tietoisuus siitä, että Jumala oli lähettämässä heille varoitusta? Kuulivatko hallitsijat Jumalan puhuvan kauhean onnettomuuden kautta? Ei. Israelin reaktio oli aivan päinvastainen. Kansan alkuun kokema pelko muuttui kansallisen ylpeyden tulva-aalloksi. "Koko

kansa....mutta he sanoivat ylpeydessään ja sydämensä kopeudessa:" (9:8).

Heprean sana kopeus tässä jakeessa tarkoittaa suuruudentuntoa. Toisin sanoen, kun hyökkäys meni ohitse, israelilaiset saivat takaisin itseluottamuksensa. He julistivat: "Tiilikivet sortuivat maahan, mutta me rakennamme hakatuista kivistä; metsäviikunapuut lyötiin poikki, mutta me panemme setripuita sijaan" (9:9). He siis sanoivat: "Nämä onnettomuudet eivät olleet Herralta. Se oli yksinkertaisesti kohtalo; epäonnekkaita tuhoja, joita ei voi selittää."

"Me olemme suuri ja kykenevä kansa. Se koostuu ylpeistä, taipumattomista ihmisistä. Maailma tulee näkemään, että tulemme takaisin. Tulemme rakentamaan kaiken jälleen suuremmaksi ja paremmaksi. Missä ennen käytimme tiiliä, käytämme kiveä; missä kerran rakennettiin halvasta materiaalista, rakennetaan paremmasta. Olemme Jumalan siunaama kansakunta. Tulemme nousemaan tästä onnettomuudesta vahvempina kuin koskaan"

Eikö tämä kuulosta hyvin tutulta? Herra itse käytti pahaa vihollista lähettääkseen kurittavan varoituksen kansalleen. Hän halusi herättää heidät, että he näkisivät kompromissinsa. Hän halusi tuoda heidät takaisin luokseen ja upottaa siunauksiinsa ja ympäröidä heidät suojeluksellaan. Kuitenkin kaikkina murheen ja kauhun päivinä Jumalan kansa ei koskaan tunnistanut Hänen kättään siinä kaikessa. Kukaan ei kysynyt: "Mitä Herra sanoo kaikella tällä? Yrittääkö Hän puhua meille?" Kukaan ei ajatellut hetkeäkään, että tällaista ylpeätä, suurta kansakuntaa voitaisiin nöyryyttää ja kurittaa. Päinvastoin, ihmiset käyttivät tilaisuutta uhmata jokaista sellaista ajatustakin. He kieltäytyivät kuulemasta Jumalan heille antamaa varoitusta.

Kysyn sinulta: Eikö Israelin esimerkki liikuta sinua läheisesti kaiken sen jälkeen, mitä olemme kokeneet viime viikkoina? Pyydän, älä ymmärrä minua väärin. Kiitän Jumalaa siitä, että meillä on moraalinen presidentti johtamassa maatamme. Kiitän Herraa jokaisesta hurskaasta kristitystä, joka palvelee korkeassa virassa. Seurakuntamme rukoilee hartaasti kansamme johtajien puolesta. Olemme kiitollisia siitä, että juuri nyt koko kansakunta rukoilee hartaasti. On rohkaisevaa nähdä ihmisten selviävän humalastaan ja alkavan ajatella uudelleen elämäntapaansa.

Kuitenkin, vaikka näin onkin, olemme vaarassa menettää Jumalan sanoman meille. Ajattele: kun julkisissa kokouksissamme pyydetään hetken hiljaisuutta, ajattelemme sen olevan todellista katumusta. Kun näemme poliitikkojen laulavan "Jumala siunatkoon Amerikkaa", ajattelemme, että kansamme on kääntynyt takaisin Jumalan puoleen. Kun näemme urheilutapahtumissa vietettävän hiljaista minuuttia puoliajalla, ajattelemme, että se on hengellinen kokemus.

Mutta onko tässä kaikki, mitä seuraa hiljattain tapahtunutta onnettomuuttamme? Seisovatko ihmiset urheilustadioneilla minuutin hiljaisuuden ja sen jälkeen maalaavat ruumiinsa hurjilla väreillä, juovat olutta kolpakon toisensa perään ja huutavat hullun lailla suosikkijoukkueensa puolesta?

Useimpien amerikkalaisten tapaan itkin, kun näin senaattoreiden ja kongressin johtajien seisovan Capitolin portailla laulamassa "Jumala siunatkoon Amerikkaa ... Seiso vierellämme, johdata meitä ..." Mutta juuri kun itkin, Herra muistutti minua: "Monet johtajista, joiden näet laulavan, ovat tehneet työtä häätääkseen minut ulos amerikkalaisesta yhteiskunnasta. He ovat jopa päättäneet poistaa minun nimeni amerikkalaisista historiankirjoista. Ja he ovat sallineet miljoonien vauvojen murhaamisen abortilla."

Äkkiä olin sen kaiken äärimmäisen tekopyhyden lyömä. Palvelemme Jumalaa huulillamme, mutta jatkamme luisua kohti moraalittomuuden liejua.

Kun kansakunta on Jumalan nuhtelussa se tulee reagoimaan toisella kahdesta tavasta. Kansa, jota parhaillaan kuritetaan, voi nöyryyttää itsensä ja katua niin kuin Niinive teki. Tai se voi palvella Jumalaa huulillaan mutta kääntyä sitten sisäänpäin omaan voimansa varaan noustakseen nuhtelun yläpuolelle. Ihmiset kutsutaan suureen ääneen koolle ja heille vakuutetaan: "Meillä on voimaa kestää mikä tahansa tuho. Meillä on kykyä ja päättäväisyyttä selvitä mistä tahansa ongelmasta. Olemme todella suuri kansakunta."

Olen isänmaallinen niin kuin jokainen amerikkalainen. Olen yhtä innostunut kuin kuka tahansa siitä yhtenäisyydestä, jota kansakuntamme nyt kokee. Kiitän Jumalaa sankarillisista ponnistuksista ja uskomattomista uhrauksista, joita olemme nähneet terroristihyökkäysten vanavedessä. Koko maailma kunnioittaa mielenlujuutta ja rakkautta, jota ovat nähneet New Yorkin asukkaissa, Washington D.C.:ssä ja Amerikassa yleensä.

Mutta edessämme on sama vaara kuin Israelilla. Palavassa isänmaallisuudessamme voisimme helposti menettää Jumalan sanoman kansallemme. Ja juuri nyt seisomme aivan samassa risteyksessä, jossa Israel seiso.

Mietin, että jos olisimme eläneet Jesajan aikana, olisimmeko kuunnelleet hänen profeetallisia varoituksiaan? Vai olisimmeko kääntäneet hänelle kuuron korvan? Sekä Jerusalemiin että Juudan kansa kieltäytyi uskomasta, että heidät voitaisiin syöstä maahan. Kuitenkin Jesaja profetoi: "...niin enkö minä tekisi Jerusalemiin ja sen epäjumalankuville samoin kuin minä tein Samarialle ja sen epäjumalille?" (Jes.10:11). Jumala sanoo itse asiassa: "Olen tuominut muita kansoja samasta epäjumalanpalveluksesta, jota sinä harjoitat. Miksi en tuomitsisi sinua? Mikä sinut tekee poikkeukseksi laistani?"

Kaikkialla Amerikassa ihmiset pitävät rukous- ja muistokokouksia. On oikein ja kunnioitettavaa (ja todella raamatullista) muistaa heitä, jotka ovat kuolleet. Mutta miksi pelkäämme kutsua rukous- ja parannuskokouksiin? Juuri nyt useimmat amerikkalaiset ovat keskittyneet (kuolleitten?) muistoon ja kostamiseen. Mutta mihin on joutunut kutsu, joka kehottaa amerikkalaisia palaamaan takaisin Jumalan luo?

Mitä tulee terroristien rangaistukseen, Jesaja osoittaa myös tämän seikan. Hän julistaa: "Mutta kun Herra on päättänyt kaiken työnsä Siionin vuorella ja Jerusalemissa, niin minä koston Assurin kuninkaalle hänen sydämensä ylpeyden hedelmän ja hänen kopeitten silmiensä korskan." (Jes. 10:12). Todellakin, kun Jumala oli lopettanut Assyrian käytön "minun vihani vitsana", hän tuhosi heidät. Samoin Jumala tulee tuomitsemaan kaikki terroristit, jotka hyökkäävät ja murhaavat viattomia ihmisiä. Ei mene kauankaan, kun he jo kohtaavat iankaikkisen kohtalonsa helvetissä.

Tässä on sanoma jota uskon Jumalan kuuluttavan onnettomuuksemme. Syvällä hengessäni kuulen Herran sanovan: "Minä olen siunannut teidät ennen muita kansoja. Kuitenkin olet vuosia itsepintaisesti palvellut kultaisia ja hopeisia epäjumalia. Olen ollut kärsivällinen sinun häpeämätöntä aistillisuuttasi kohtaan, sietänyt sinun pilkkaasi, jonka olet kohdistanut pyhiin asioihin, viatonta verta, jota sinä olet vuodattanut, sinun väsymätöntä ponnisteluasi hävittää yhteiskunnastasi kaikki merkitkin minusta. Nyt aika on kulumassa loppuun."

"Olen lähettänyt luoksesi profeetan toisensa jälkeen, näkijän toisensa perästä. Sinua on varoitettu yhä uudelleen. Kuitenkaan et halua avata silmiäsi pahoille teillesi. Nyt olen lyönyt sinua toivoen pelastavani sinut. Haluan parantaa maasi, tuhota vihollisesi, tuoda sinut takaisin siunaukseeni. Mutta sinulla ei ole silmiä nähdä sitä"

Jos Jumala ei säästänyt muita kansoja, jotka olivat rikkoneet Häntä vastaan, miksi Hän säästäisi Amerikan? Hän tulee tuomitsemaan meidät samoin kuin Hän tuomitsi Sodomian, Rooman, Kreikan ja jokaisen kulttuurin, joka on kääntänyt selkensä Hänelle.

Mieti, mitä Jumala sanoi Hesekielin kautta: "Heittäkää pois päältänne kaikki syntinne.... ..ja tehkää itsellenne uusi sydän ja uusi henki. Ja minkätähden te kuolisitte, Israelin heimo?" Sillä ei ole minulle mieleen kuolevan kuolema, sanoo Herra, Herra. Siis kääntykää, niin te saatte elää." (Hes. 18:31-32).

Jokaiselle, joka epäilee, etteikö Jumala tuntisi tuskaa, tässä on hyvä osoitus hänen suuresta myötätunnostaan. Hän myös tuntee surua ja murhetta kuolemasta. Hän kertoo meille tässä kohdassa: " Ei minua miellytä se, että kärsit ja kuolet. Siksi pyydän hartaasti sinulta nyt: käänny pois synnistäsi ja elä."

Jumala itkee erityisesti niiden onnettomuuksien vuoksi, jotka kohtaavat viattomia. Voit olla varma, että Jeesus on itkenyt viime viikkoina terroristihyökkäyksen uhrien tähden. Hänen sanotaan "pullottavan pyhiensä kyöneleet". Todellakin uskon monien kristittyjen vuodattamien kyöneleiden olevan Jumalan omia kyöneleitä, jotka Hänen Henkensä vaikuttaa meissä.

Silti Jumalan oikeudenmukaisuus ja vanhurskaus pakottaa Hänet ajoittain tukahduttamaan säälinensä. Hänen on pakko toteuttaa vanhurskaat tuomionsa viimeisenä keinona. Suurin esimerkki tästä on Hänen Poikansa, Jeesuksen, uhri. Oikeus vaati, että koko maailman synnit tulee asettaa viattoman ihmisen päälle, ja tämä mies tulee tuomituksi kaikkien edestä. Sanokaa minulle, kuka voisi olla viattomampi kuin Jumalan oma Poika? Kuitenkin Kristus antoi halukkaasti itsensä uhriksi tarjotakseen vapautusta ja pelastusta koko ihmiskunnalle.

Mitä tapahtuu Amerikalle jos menetämme Jumalan sanoman? Mikä on kansamme kohtalo, jos kiellämme Jumalan kutsun kääntyä täysin Hänen puoleensa? Mitä tapahtuu, jos abortit jatkuvat ja sikiöitä käytetään tutkimustarkoituksiin?... jos edelleen poistamme Pelastajamme nimeä Amerikan historiasta.... jos rakennamme kaiken suuremmaksi ja paremmaksi vain rikastuttaaksemme itseämme lisää... jos luotamme aseistettuun, omaan voimaamme ennemmin kuin Jumalan voimaan?

Jesaja kuvaa mitä tapahtuu jokaiselle kansalle, joka kieltää Jumalan ja kerskaa omasta suuruudestaan: "Sillä jumalattomuus palaa tulena, kuluttaa orjantappurat... niin että se savuna tupruaa ilmaan. Herran Sebaotin vihasta maa syttyy palamaan, ja kansa on kuin tulen syötävänä; toinen ei sääli toistansa. Ahmivat oikealta, mutta on yhä nälkä... Jokainen syö oman käsivartensa lihaa" (Jes. 9:17-19).

Nielevät tulet kohoavat taivasiin. Pimeys peittää maan. Taloutta lyödään hoiperruttavalla iskulla. Kansakunta, yhteisöt, naapurit, perheet tulevat olemaan epäyhtenäisiä. Ihmiset tulevat etsimään vain omaa parastaan epätoivoisessa selviämistaistelussa. Jumala sinua varjelkoon, jos joudut heidän lähelleen.

Minulle annettiin profeetallinen sanoma yhdeksän vuotta sitten ja julistin sen Times Squaren seurakunnassa syyskuun 7. päivänä 1992. Saanhan kertoa sen nyt sinulle:

"Tämän varoituksen tarkoituksena ei ole pelottaa sinua. Sen tarkoituksena on, että etsit Herraa ja rukoilet. Uskon, että Jumala näytti minulle seuraavan:

Kolmenkymmenen päivän kuritus tulee kohtaamaan New York Cityä tavalla, jota maailma ei ole ennen

nähty. Jumala tulee kaatamaan muurit. Väkivalta ja ryöstely tulevat olemaan sanoinkuvaamattomia. Väkivalta on niin julmaa, että se tulee kauhistuttamaan koko maailmaa. Kaduillamme ei partioi vain kansalliskaarti vaan myös kansanarmeija.

Tuhansia tulipaloja syttyy samaan aikaan kaikkialla kaupungissa. Los Angelesin tulipalot rajoittuvat vain joihinkin kaupunginosiin, mutta New Yorkin kaikki kaupunginosat tulevat olemaan ilmiliekeissä. Times Square tulee olemaan ilmiliekeissä ja liekit nousevat korkealle taivaaseen ja näkyvät mailien päähän. Paloautot eivät kykene hallitsemaan sitä tilannetta lainkaan.

Junat ja bussit eivät kulje. Miljardeja dollareita menetetään. Broadwayn näytännöt loppuvat täysin. Liikemaailma tulee karttamaan kaupunkia loppumattoman verenvuodatuksen pyörteissä. Tällaista voisi odottaa näkevänsä kolmannen maailman maissa, mutta ei Yhdysvaltain kaltaisessa sivistysvaltiossa. Kuitenkin pian tämän jälkeen New York City joutuu täysin vararikoon. Kuningatarkaupunki heitetään lokaan ja siitä tulee köyhyyden kaupunki.

Voit kysyä, milloin tämä tapahtuu. En voi sanoa muuta, kuin että uskon olevani täällä kun se tapahtuu. Mutta kun se tapahtuu, Jumalan kansan ei tule joutua paniikkiin eikä pelätä."

Puhelinsoitot ja viestit ovat virranneet palvelutoimistoihimme, ja niissä on kysytty: "Oliko syyskuun 11. päivän terroristihyökkäys se onnettomuus, josta profetoit vuonna 1992?" Ei, ei alkuunkaan. Se, mitä näin, oli paljon vakavampaa. Jos Amerikka todellakin torjuu Jumalan kutsun palata takaisin Hänen luokseen, tulemme kohtaamaan samat tuomiot, jotka kohtasivat Israelia. Ne eivät kohtaa vain New Yorkia vaan maan kaikkia seutuja. Edes maan ydinalueet eivät säästy. Kansakunnan talous romahtaa ja väkivalta puhkeaa. Tulipalot kuluttavat kaupunkimme ja tankit vyöryvät kaduilla.

Ehkä ihmettelet, kuten minä olen ihmetellyt: "Voiko tämän kaiken välttää?" Kyllä, ehdottomasti. Uskon, että meille annetaan lykkäystä, jos presidenttimme osoittautuu Joosian kaltaiseksi. Saatat muistaa kuningas Joosian, joka etsi Herraa kaikesta sydämestään. Meidän tulisi rukoilla, että Jumala antaisi presidenttillemme saman hengen, joka oli Joosialla. Tämähän värisi (kunnioituksesta) Hänen sanansa edessä. Herra puhui seuraavasti Joosialle:

"Katso, minä annan tätä paikkaa ja sen asukkaita kohdata onnettomuuden... sillä he ovat hyljänneet minut ja polttaneet uhreja muille jumalille... Mutta Juudan kuninkaalle, joka on lähettänyt teidät kysymään neuvoa Herralta, sanokaa näin... Koska sinun sydämesi on pehminnyt ja sinä olet nöyrytnyt Herran edessä, kuullessasi, mitä minä olen puhunut tätä paikkaa ja sen asukkaita vastaan, että he tulevat kauhistukseksi ja kiroussanaksi... niin minäkin olen kuullut sinua, sanoo Herra. Sentähden minä korjaan sinut isiesi tykö, ja sinä saat rauhassa siirtyä hautaasi, ja sinun silmäsi pääsevät näkemästä kaikkea sitä onnettomuutta, minkä minä annan kohdata tätä paikkaa" (2. Kun. 22:15-20).

Oikeastaan Jumala sanoi kuninkaalle: Niin kauan kuin olet vallassa, kunnioitat minun Sanaani (suorastaan väristen) ja luostat minuun, et tule näkemään tulevia tuomioita. Ne eivät tapahdu sinun hallitusaikanasi.

Uskon, että vastausaikamme Jumalan kutsuun on lyhyt. Meidän jokaisen pitäisi rukoilla, että kansakuntamme katuisi ja kääntyisi takaisin Herran puoleen. Mutta hartain rukousaiheemme tulisi olla oman sydämemme tila: "Herra, suo, että tuhojen sijasta pelolla kunnioitan Sinun Sanaasi: Haluan kuulla äänesi kaikessa tässä. Auta minua kääntymään täysin Sinun puoleesi."